

אויצרות

גליון שבועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

מה נשמע?

■ "פורים אין לאנד"

נמצאים אנו בעיצומן של ההכנות הרוחניות לקראת שמחת הפורים האופפת וממלאת את כל חדרי הנפש.

דבר בעתו מה טוב, להתחדש בכלים נפלאים כדי לקבל את אורות הפורים במועדיהם; אם בהתעוררות - להתפלל מעומק הלב להנצל מקליפת המן-עמלק המאיים להשמידנו ברוחניות ובגשמיות; ואם בהתחדשות וריקודים - להתמקת כל הדינים מעלינו ומעל כל ישראל.

במערכת השמע 'אוצרות ברסלב' תוכלו להשביע נפשכם מהטוב הצפון, דברי הרב ודברי התלמיד, ותלמידיהם לדורותיהם - מענייני דיומא.

כמו כן ניתן להאזין לניגונים המושרים בקרב חסידי ברסלב בהשתקקות.

תוכלו גם להתחבר לכינוסים ואירועים המתקיימים בחצרות ברסלב בימי הפורים מדי שנה בשנה.

כך גם תוכלו לשמוע דבר ה' זו הלכה - הלכות פורים למעשה.

להאזנה - חייגו: 02-9950000 ולאחר בחירת השפה הקישו: 1-5-6.

השידורים הישירים ב'ערוץ ברסלב', מלאים פנינים נפלאים מענייני הפורים הקדוש המשחר לפתחנו.

להאזנה: הקישו 6 לאחר הכניסה למערכת.

און טאקי פארט האפ!

פורים קטן שמח!

אלמלי לא היתה השנה מעוברת, היינו אמורים להגוג השבוע, ביום שישי ובשבת, את חג הפורים. בתור "פיצוי" נתנו לנו השנה "פורים קטן"; הוא אמנם 'קטן', אבל בכל זאת 'פורים'...

על אף שאנו מונים את חודשי השנה לפי סיבוב הירח, אנו דואגים להדביק את הפער שנוצר בין מחזור השמש למחזור הלבנה. מסיבה זו יש לנו מדי כמה שנים שני אדרים.

לכאורה משהו טכני לחלוטין. אבל כשאנו מתבוננים בתורה ובדברי חז"ל, אנו רואים ש"סוד העיבור" הוא משהו עמוק ומהותי ביותר; משהו שנוגע במהותו של העם הנבחר.

שכן, על הפסוק "החודש הזה לכם" נאמר במדרש: "כך אמר הקדוש ברוך הוא: כיון שבראתי את עולמי, היו אומות העולם עומדים, לא נתתי להם לא חודש ולא שבת; וכיון שעמדו ישראל, נתתי להם ראשי חדשים ועיבור שנים. לכך נאמר החודש הזה לכם" (פסיקתא רבתי, פרשת טו).

יותר מכך, כשהנביא יחזקאל מתנבא בשם ה' על עונשם של נביאי השקר, הוא אומר:

"והייתה ידי אל הנביאים החוזים שווא והקוסמים כוב, בסוד עמי לא יהיו" (יחזקאל יג ט). כשהפירוש הפשוט הוא: "לא יהיו בקבוצת עמי, להיכנס יחד עמהם, להיחשב עם ה' כמותם" (מצודת דוד). אך כשאנו מגיעים לגמרא (כתובות קב ע"א) אומרים לנו חז"ל: "בסוד עמי לא יהיו - זה סוד עיבור". כביכול, מי שאינו שייך לסוד העיבור, אינו שייך לכלל ישראל.

ממקורות רבים זועק לנו סוד העיבור, לאמור: אין זה ידע אסטרונמי גרידא, אלא סוד ששייך רק ליהודים. סוד שניתן להם באהבה, משום שה' בחר בהם.

מהו אם כן אותו "סוד העיבור"? ומה משמעותו בקשר לעבודת ה' היומיומית? על כך בשורות הבאות.

העולם שבו אנו נמצאים, בנוי ממערכת של זמן - עבר, הווה, ועתיד. אך הקב"ה שברא את כל המערכת הנפלאה הזאת, אינו מוגבל בזמן; אצלו יתברך אין הבדל בין עבר להווה ובין הווה לעתיד, שכן הוא נמצא "למעלה מן הזמן".

"וזה העניין הוא באמת דבר נפלא ונעלם מאד, ואי אפשר

להבין זאת בשכל אנושי" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, סא). שהרי גם השכל שלנו הוא חלק מהמערכת האנושית והמוגבלת, וכיצד יבין משהו שהוא "למעלה מן הזמן".

עם זאת, התפקיד שלנו בתוך המערכת המוגבלת של הזמן, הוא לחבר את הזמן אל "למעלה מן הזמן". כלומר, מעבירים אותנו כאן בעולם הזה בזמנים מזמנים שונים, כשהתפקיד שלנו הוא, להתחבר מתוך כל הזמנים האלה לה' יתברך אשר הוא למעלה מן הזמן.

אכן, לשם כך ניתנו לנו הזמנים הקדושים: שבתות, מועדים וחגים; כדי לקדש על ידם את כל הזמן, שלא יהווה מחיצה בינינו לבין ה' שהוא "למעלה מן הזמן". מי שקובע את הזמנים הקדושים, הם חכמי ישראל הבקיאים בסוד העיבור, שמהווה סוד החיבור בין הזמן ל"למעלה מן הזמן". רק אותם הצדיקים הבקיאים בחיבור סודי זה, הם אלו שיודעים ללמד אותנו ולתת לנו את הכוח להתחבר מכל זמן ומצב שהוא, לקב"ה שנמצא למעלה מן הזמן.

חכמינו מוסיפים לנו מדי כמה שנים את החודש ה-13, ובכך הם נותנים לנו את הכוח לקשר את כל מערכת הזמנים המבוססת כולה על 12 - לשורשה העליון

"ועל כן בוודאי הוא סוד גדול ונורא, שאין יודעין אותו כי אם גדולי מובהרי הצדיקים החכמים האמתיים, שהם יודעין זה הסוד של הזמן העובר בזה העולם, אשר באמת אינו עולה כהרף עין, והכל כלול בבחינת למעלה מהזמן. ועל ידי זה הסוד הם יודעין איך לעבר שנים ולקבוע חדשים, להשוות שנות החמה עם שנות הלבנה, כדי שיהיו המועדים בזמנם; כדי שנוכה כולנו על ידי קדושת הזמנים לצאת מתחת הזמן ולזכות לדעת שלם, להתקשר ולהיכלל בבחינת למעלה מהזמן" (ליקוטי הלכות, מילה ד, ב).

הם המוסיפים לנו מדי כמה שנים את החודש ה-13, ובכך הם נותנים לנו את הכוח לקשר את כל מערכת הזמנים המבוססת כולה על 12 המזלות, 12 חדשי השנה, 12 שעות היום ו-12 שעות הלילה - לשורשה העליון.

כי "כמה וכמה עתים עוברים על כל אחד מישראל; עיתים לטובה עיתים לרעה. וזה עיקר שלימות הצדיק הגדול במעלה, המלמד תורה ודעת לישראל, שיוכל לאהר בכל אחד מישראל שיוכל להתחזק ולהישאר על עמודו בכל הזמנים והעתים העוברים עליו; שידע כל אחד מישראל מה לעשות בכל עת ועת, איך להתחזק ולהיות את עצמו בכל עת ועת, כפי העת והזמן. פעם בתורה, פעם בתפילה, פעם בצדקה, פעם בצעקה ושועה ותחינה ובכיה, פעם בשמחה וחרון, פעם בדיבור, פעם בשתיקה" ... (משיבת נפש, מט)

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	טז	סד.	ל	סא סב	יב
א	טז	סד:	לא	סג סד	יג
ב	יז	סה.	לב	סה סו	יד
ג	יח	סה:	לג	סז סח	טו
ד	יט	סו.	לד	סט ע	טז
ה	כ	סו:	לה	עא עב	יז
ו	כא	סז.	לו	עג עד	יח

י"ל ע"י "אוצרות ברסלב" ת.ד. 50617 בית שמש

טל במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב 211-8552121 (1)

באנגליה 203-6085819 (44)

מוקד הישועות 1800-81-81-81

הפצה למנויים ובתי כנסת: 052-7649775
הנצחה, תרומות ופרסום: 02-9993338

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

י"ר הוועדה הרוחנית: הרב שמעון טייכנר
עורך: נתן אנשין natananshin@gmail.com
מפיק: נוחעם א. ברזעקי

פירוני העלון: הר"ר נחמן בנשעיה ה"ו, הר"ר נפתלי ברגר ה"ו, הר"ר מרדכי גוטליב ה"ו, הר"ר יצחק גרינולד ה"ו, הר"ר שלמה מרדכי הלוי כנס ה"ו, הר"ר משה ליכטער ה"ו, הר"ר נפתלי שטיצר ה"ו, בחסות חברת "נקודות"

הוכחה במקום תוכחה

לגמרי; כאלה שהיו קרובים קצת אך התרחקו ושכחו; ויש שגם עתה זוכרים את ה' יתברך, אך שנשתה (= נשתכחה ונחלשה) גבורתם, ואין לאל ידם להתגבר על יצרם".

על שלשה סוגים אלו נאמר: "ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשיים לדעת את שלום אסתר". הצדיק מתהלך לפני הרחוקים, השרויים בהסתרה, והואג להוכיח להם שגם אתם נמצא ה' יתברך, ובכך מתבטלת ההסתרה שהם שרויים בה.

ומה אומר הצדיק לאותם רחוקים? כיצד הוא נלחם עם המן-עמלק שמסתיר מהם את אור ה' הוא מרים את ידיו השמימה, ומלמד גם אותם להרים את ידיהם השמימה - ולהתאנח.

הרימו את ידיכם השמימה! בטלו את עצבון הידיים, והרימו אותן תוך אנהה נוכח פני ה'; וכפי שמבאר רבינו שם בסעיף ח, את סוד האנהה והרמת הידיים, והחייאת רוח הדופק שנחלש בגלל העצבות.

גם אם הסוד הטמון בדברים האלה, עמוק מאד, הרי המסר שלהם ברור: גם אם אתה מאותם "שגם עתה זוכרים את השם יתברך, אך שנשתה גבורתם, ואין לאל ידם להתגבר על יצרם" - באם לא תיחסף אחר העצבות, ותרים את ידיך באנהה לה' יתברך - תתגלה ההסתרה והאור יורח.

"כי ביותר צריכון להשתדל לשבר העצבות, המזיק חס ושלום יותר מהכל. גיוואלד, שרעק דיך ניט מיין ליב קינד; שרעק דיך ניט, גאט אזי מיט דיר באמת!" (= אהה, אל נא תפחד בני האהוב; אל תפחד. ה' איתך באמת - עליהם לתרופה, מכתב מיום א, זארא תקצ"ו).

כאמור, במקום להטיף מוסר הוא מוכיח לשומעים שגם הם במקומם הירוד נמצא ה' יתברך. הוא אינו נותן לשקוע במחשבות של יאוש ועצבות, שכן מוכיח שגם כאן, בעומק השאול, נמצא ה', ואפשר גם כאן לאהוב אותו, לפחד ממנו ולהתחבר אליו מחדש.

כי באמת, גם שם מלוכש ה' יתברך. רק מחמת שלא היו יודעים שהשם יתברך נסתר שם, זה בעצמו הוא בחינת ההסתרות. ותיקף כשיודעין שהשם יתברך נסתר שם - על ידי זה בעצמו נתהפכה ההסתרה שבתוך ההסתרה ונעשה ממנה דעת".

"הוכחה" זו שהצדיק מוכיח לאדם שה' אתו, היא ה"תוכחה" הגדולה ביותר! שכן, כשאדם יודע שגם במצב החשוך שלו נמצא ה' יתברך, הריהו מתחיל לשמוע את תוכחתה של התורה שמוכיחה אותו וזועקת: "עד מתי פתאים תאהבו פתי". "רק שאינו שומע קול הכרוז של התורה, מחמת ההסתרות; ומאחר שנתגלו ונחזרו ההסתרות ונעשה מהם תורה - אזי תיכף התורה בעצמה מוכיחה אותם".

אמור מעתה: הלב היהודי מייסר אותו תמיד: היכן אתה בעולם? ומה יהיה איתך?; אך כל עוד אין הוא מאמין שגם ממקומו הנמוך יש לו קשר עם ה', הוא אפילו לא שומע את התוכחה. רק כשמוכיחים לו שה' אתו, הוא שומע את תוכחת התורה.

בין הרחוקים, השרויים בהסתרה, ישנם שלשה סוגים: רחוקים

"אפילו בכל ההסתרות, ואפילו בהסתרה שבתוך הסתרה, בודאי גם שם מלוכש השם יתברך".
(ליקוטי מוהר"ן ח"א, נו)

תוכחתו של הצדיק, היא יותר 'הוכחה' מאשר 'תוכחה'; הוא אינו מוכיח אותנו על מעשינו הרעים, אלא בעיקר מוכיח לנו שגם במקום שלנו נמצא ה' יתברך! ובו ברגע שאנו משתכנעים באמינות הוכחה שלו, מתבטלת ההסתרה הגדולה אשר בה אנו שרויים.

ההסתרה שבה אנו שרויים באחרית הימים, היא נוראית, שכן עליה נאמר: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא", וכפי שמבאר רבינו, הכוונה היא, שלא רק תהיה הסתרה, אלא גם ההסתרה תהיה נסתרת - "שאינו יודע כלל שה' יתברך נסתר ממנו".

במילים אחרות: אם לא די בחושך הנוראי האופף אותנו, הרי שגם החושך הזה נסתר. כלומר, מרוב חושך, כבר לא מרגישים את החושך...

כיצד אם כן מבטל הצדיק את ההסתרה הנוראית הזאת? הוא אינו מוכיח אותנו בדרשות נוקבות של מוסר; וכפי ששאל פעם רבינו את תלמידו רבי נתן: "השמעת ממני דברי מוסר?!" והוסיף: "שאינו יכול לומר דברי מוסר, כי כל דיבור מוסר שלו הוא מוטבל ומורחץ בדמעות; ומחמת זה אינו יכול לומר מוסר בפירושו" (שיחות הר"ן, קכד).

בעקבות הדורות בחסידות

דורות

רבי אברהם בער - נכד רבינו

בהשתוקקות גדולה לבוא. כך, כל משך הארוחה. אז ראה והבין מהי איכילה בקדושה. כשהזור לבית זקנו וסיפר לו את שראוה, אמר לו הרב מטשעהרין: "לכן ציוויתך לבלי לאכול כי אם אצלו - כדי שתראה כיצד יהודי אוכל".

רבי נחמן מטולטשין תלמיד מוהרנ"ת, אמר פעם: "העולם חושבים שהצדיקים הנסתרים הם חוטבי העצים או שאובי המים, אולם באמת, אפשר להיות כרבי אברהם בערניו שלנו (שהיה עשיר מופלג) ובכל זאת להיות מהל"ו צדיקים".

בבעלותו של רבי אברהם בער היו יערות רבים, הוא העסיק כמה מאנ"ש בתור שומרי יערותיו, וכך יכלו לעבוד את ה' מחוץ לישוב, עד שזכו למעלות רמות ונפלאות.

נפטר בשנות התר"מ.

עורר אחרים לתמוך בו. כמו כן סיעע בידו בכל עניני רבינו הקדוש; ההדפסה, אחזקת הקלוז' באומן ועוד. במכתביו, מזכירו מוהרנ"ת רבות:

"פרישת שלום להצדקת מרת אדיל שתחיה, כת אדמו"ר זצוק"ל... נכנס רבי אברהם בער שיחיה היה עמי פה על שבת העבר, וגם רבי אבילי נ"י, והיום נסעו לביתם לשלום. כרוך ה', הוא משתוקק מאוד לעבודת ה' יתברך" (בתרגום ללשון ק"פ).

עוד כתב מוהרנ"ת לרבי נפתלי:

"הצדקת מרת אדיל תחיה ונכה הוותיק מורנו הרב אברהם בער שיחיה המתפלל כמונה, וכתה רבקה מרים שתחיה, פורסים שלומכם".

אחרי הסתלקות מוהרנ"ת, היה נוהג תלמידו רבי משה ברסלבר ללכת לבית רבי אברהם בער, ולדבר עמו ממוהרנ"ת. פעם אחת, בבואו לביתו לא מצאו והתכוון ללכת, אך החותן, רבי בער מטשעהרין, שהיה בבית, אמר לו: "דבר אתי". השיב לו רבי משה: "אתם מתלמידי רבינו, וכי אני יודע לדבר אתכם?!" אמר לו רבי בער: "האמן לי כי אתם יודעים מרבינו על-ידי רבי נתן, ותר ממה שאנחנו יודעים מרבינו על ידי רבינו בעצמו" - - -

רבי אברהם שטורנהרין, שגדל בבית זקנו רבי נחמן מטשעהרין אחרי שנתיים בילדותו מאמו, סיפר, כי זקנו ציווה עליו: "אל תלך לסעוד אצל אף אחד שיומינך לביתו, רק אם יזמין לסעודה רבי אברהם בערניו, תוכל לאכול אצלו". פעם הזמין רבי אברהם בער לאכול, ראה רבי אברהם, שהיה ילד בן תשע, כיצד אוכל רבי אברהם בער בדביקות נפלאה, ולפני כל כף שהכניס לפיו, הרים עיניו למעלה

היה זה כשהתאלבו הצדקת אדל בת רבינו ובעלה רבי יוסקה על בנם הקטן שהלך לעולמו. בא רבינו לנחמם, ובין דברי התנחומים אמר להם: "העולם עוד יקנאו בכניכם ובבני כניכם" ובפנתו אל חתנו, אמר: "עוד תזכו לבנים". ואז הסב פניו לעבר בתו והוסיף: "ולבני בנים" - - -

עוד מסופר, כי רבינו נוהג היה להתארח אצל בתו אדל באחרון של פסח, והיא היתה מכבדת אותו במורק עם שני קניידלאך (כפתאות). מכיוון שערדין לא זכתה לילדים בני קיימא, בירכה רבינו: "עוד תזכי לשני ילדים שהעולם יקנאו בך בגינם".

וכך היה. לימים נולד להם בן, הלא הוא החסיד הגדול רבי אברהם-בער, שנקרא על שם אבי אביו - רבי אברהם דב אב"ד הטלניק. אחריו נולדה בת, היא הצדקת רבקה מרים. רבי יוסקה נפטר לאחר מכן, ומרת אדל זכתה לראות גם נכדים, כדברי רבינו.

בהגיעו לפרקו, נשא רבי אברהם בער את בתו של הגביר משה חניקעס. אך לאחר שחוטנו הפך למתנגד גדול בעקבות נישואיו השניים עם זוגתו שהשתייכה לחוג המתנגדים - נאלץ רבי אברהם בער לתת לאשתו גט פיטורין.

כשהגיע הדבר לאוזני הנניד רבי בער מטשעהרין, מתלמידי רבינו, קפץ על המציאה כמוצא שלל רב; רבי בער וזוגתו הצדקנית, שזכו לילדים על ידי עצת רבינו (כמובא בכוכבי אור, אנשי מוהר"ן, כא) השתוקקו להשיא את בתם לאוצר כלי חמדה זה, וגמרו אומר לתת עבור כך מחצית רכושם בתור נדוניה, ואכן, ההתקשרות קמה והיתה. צדקותו ויראתו של רבי אברהם בער, האירו מעל פניו. חביב היה על כל מכיריו. היה תלמיד וידיד קרוב למוהרנ"ת ותמך בו מממנו, ואף

נקודה

די בתרי"ג המצוות ואין להוסיף מצוות מחלוקת...
(עפ"י ליקוטי הלכות, יין נסך ד, טז)

רפואה בנוח הריקודים

לקח אותו אביו המודאג אל שני רופאים נוספים, ולאחר שבדקו אותו, אמרו שניהם את אותו הדבר: "מצבו חמור מאוד ואין שום תרופה למחלתו".

נחרד אביו למשמע אבחנת הרופאים, הוא לקח את בנו הביתה ומרצה זה ידע כי זקוק הוא לנס כדי לצאת מן הסכנה ולהבריא.

בינתיים, לא שקט ר' שמעון על שמריו, הוא עשה התעוררות גדולה בקרב החסידים להתפלל על חבירו. במוצאי-שבת, החליטו יחד לנסוע אליו לבקר. הם יצאו לחפש עגלון שיסיע אותם, אך לא מצאו. בגודל אהבת החברים שלהם נמנו ונמרו פה אחד ללכת ברגל את הדרך הארוכה עד לזיילוב. בדרך, עשו ריקודים כדי להמתק מעל חברים את הדינים.

שמואל-העשיל שוכב מיוסר במיטתו, אינו מצליח לעצום עין מרוב כאבים. בחצות-לילה מפר את השקט קול נקישות על הלון חדרו. "זה אני" שמע את קולו של חברו מרדכי פאלסקי, "באנו לבקר אותך". שמואל-העשיל התרגש ושמח מאוד, אביו פתח את הדלת, ומרדכי נכנס, ואחריו עוד תשעה מן החברים מברדיטשוב. באותו הרגע הציפה את לבו של שמואל-העשיל שמחה עצומה, והוא הרגיש כי כמעט נלקחה ממנו מחלתו.

חבריו ישבו לידו כל הלילה, הקריאו לו מתוך ספרי רבינו הקדוש, שימחו אותו וקיימו את עצת רבינו ועשו ריקודים ומחזיקים-כף, כשהם מכוונים בכך להמתק מעליו את הדינים. בבוקר, הזמין אביו עגלה בשבילים, הם נפרדו בברכת רפואה שלמה מחברים ונסעו חזרה לברדיטשוב. כבר באותו יום הרגיש שמואל-העשיל כי מחלתו עוזבת אותו והוא חוזר לאיתנו. לא יצאו ימים אלא ספורים, והוא הבריא לגמרי ולא נשאר זכר ממחלתו, לשמחת הוריו וכל ידידיו ומכריו.

את הסיפור המופלא כתב לזכרון באוטוביוגרפיה שכתב 'תולדות שמואל', למען ידעו כי עצה נפלאה השאיר לנו הרבי הקדוש בספרו ליקוטי מוהר"ן, אשר מי שיקיימה בתמימות ופשיטות, יראה נפלאות:

"כשיש חס ושלום דינים על ישראל - על ידי ריקודים והמחאה כף אל כף נעשה המתקת הדינים!" (ליקוטי מוהר"ן ח"א, ט.)

מחבריו החדשים הבחין בכך ואמר לו: "כשאתה הולך ברחוב, הרגל את עצמך ללכת עם ניגון במחשבה, ותעשה מכל פסיעה ופסיעה - ריקוד"...

מפי חסידי ברסלב, למד מעט מן הסודות הפנימיים שיש בעבודת הריקודים, וכי בכוחה להמתק את הדינים ולהפכם לרחמים וחסדים. לא חלפו ימים רבים, והוא ראה באופן מופלא, את גודל כוחם של הריקודים.

היה זה במוצאי שבת אחת, לאחר ששמע דיבורים נפלאים בסעודה-שלישית במחיצת החסידים, פנה אל אכסנייתו בבית ר' שמעון (שמריה) ברדיטשוב. בלילה, החל שמואל-העשיל חש לפתע ברע, חולשה גדולה אפפה אותו. בבוקר, הצליח בכוחות לא לו לקום ממיטתו, להתפלל וללכת לעבודתו. אולם אחרי השיעור הראשון הרגיש שאינו מסוגל ללמד עוד, הוא שרץ גופו בשארית כוחותיו אל בית ר' שמעון ושם נפל תשוש אל המיטה.

למחרת, החמייה מחלתו, ומרוב חולשה וכאבים, לא יכל לאכול או להירדם. חבריו ששמעו על מצבו, באו לבקר אותו, ולבם נכמר בקרבם בראותם אותו מתייסר בחוליו.

ביום השלישי, נזקק אביו ובא מזיילוב לברדיטשוב אל מיטת בנו יחידו. הוא נבהל ממראהו הקשה ורצה לקרוא לרופא, אך בנו, שכבר למד וידע מהי דעת רבינו הקדוש על הרופאים, לא הסכים. אחרי הפצרות מרובות מצד אביו, הסכים הנער, אך בלא לב ולב. הרופא הגיע ועשה לו טיפול של 'כוסות רוח' שהפך את כל בשרו עיגולים-עיגולים, אולם אחרי הטיפול, לא רק שלא הוטב לו, אלא מחלתו הלכה וגברה.

כשהגיע הנער שמואל-העשיל פרידמן מעיירת מגוריו זיילוב לברדיטשוב הגדולה כדי לתור אחר משרה לפרנסתו, לא שיער בדעתו כי בברדיטשוב יגלה את תגלית חייו.

הוא מצא בעיר עבודה בתור מורה לכתבה, בחיידר' שבו לימד רבי שמשון איסרוב, מיקירי חסידי ברסלב. יום יום נפגשו יחד, ורבי שמשון, כדרכם של חסידי ברסלב, דיבר אתו על התכלית ועל אמונה ויראת שמיים.

לשמואל-העשיל יצאו עד מהרה מונסין בתחום לימוד הכתיבה וסדר יומו היה עמוס לעייפה בשיעורים לתלמידים. כעבור שנה, החליט רבי שמשון לפתוח חיידר משלו, והוא שכר את שמואל-העשיל שילמד את תלמידיו כתיבה בכל יום שעה אחת. זה האחרון נענה, ומכאן התגלגלו העניינים בהשגחה מופלאה.

החיידר של רבי שמשון התקיים בבית-הכנסת של הסנדלרים בעיר, שהיה ריק במשך רוב היממה. מקום זה שימש גם להתכנסויותיהם ולימודם של חסידי ברסלב. הנער שמואל-העשיל גילה פתאום אנשים מסוג שטרם הכיר. הוא היה יושב ומשתתף עמם בלימודם, והדברים שנדברו ביניהם הרעיעו עליו טל של תהיה. לבו התעורר לאהבה ויראה את השם הגדול ולעבדו בלב שלם. נפשו נקשרה בנפשם של האנשים המופלאים והלבביים האלו.

אחד הדברים שראה אצלם ואשר הפעימו אותו מאוד, היה "עבודת הריקודים"; עד אז, ידע כי כשישמחים, כגון בחתונה או בשמחה אחרת, רוקדים. אבל ריקודים 'ומיזמיים בתור עבודה מיוחדת שכונות עמוקות ועליונות טמונות בה - זה היה חדש לגמרי עבורו. יום אחד, היה שרוי בעצבות. אחד

גניזות

מחקרים היסטוריים בחסידות

שאלה:

מה היתה נסיעתו האחרונה של רבינו?

תשובת הר"ר חיים צ'צ'יק:

בספר "חיי מוהר"ן" סעיף רה, כותב מוהר"ן: "שמעתי מאיש אחד מאנ"ש, כשנסע עמו מאומן לטירהאוויצע בקיץ תק"ע הג'ל וכי".

זאת אומרת, שאחרי שכבר הגיע רבינו לגור באומן, בחצי השנה האחרונה לימי חייו, ערך נסיעה לטירהוביצה. זו היתה נסיעתו האחרונה בימי חייו הקדושים.

לאיזו מטרה נסע ובאיזה תאריך זה היה - איננו יודעים, אולם רבי נתן מביא שיחה ארוכה שרבינו דיבר בנסיעתו זו: "שאינן אחד משיג יודע כלל מה הוא עושה באומן... גודל השעשועים והצדופים והחידושים והתפלות היקרים ונפלאים ונוראים, הנעשים בכל עת ובכל שעה על ידי נפשות ישראל - על ידי הצדיק הגדול האמיתי העוסק לקבץ נפשות ישראל, להכניסם ולקרנם אל הקדושה... אבל עדיין הדברים סתומים וחתומים מאד, ואין אתנו יודע עד מה. אשרי הזוכה להשיג באחרית הימים מעלת גדולת רבינו"ל וסוד הנהגותיו, אשר פעל ועשה בזה העולם, דברים נפלאים ומכוסים מבני אדם ונעלמים מדעת אנושי מאד - והכל למען שמו הגדול והקדוש יתברך".

מסופר, שכשהוזר רבינו מנסיעה זאת לאומן, היתה הדרך זרועה מכשולות ואבני נגף. בעל העגלה שבקי היה בדרכים, הפנה את העגלה לדרך אחרת, שהיתה ראויה ומתוקנת. תוך כדי הנסיעה, התפאר בפני רבינו, שגם אם הולך את העגלה בדרך חדשה, אף על פי כן הוא החזירה לדרך הישנה והמוכרת. נענה רבינו ואמר:

"הדרך של תעניתיות וסיוגופים - דרך ישנה היא להגיע לקרבת אלוקים. לעומת זאת, הדרך של התבודדות ושיחה בינו לבין קונו - דרך חדשה היא אך אף על פי כן, מגיעים על ידה כסופו של דבר לדרך הישנה".

(מקורות: ח"י"מ, אוצר יראת שמים)

לחידודא

חידה מס' 172

לאיזו בעיה מסוגל לעזור לימוד הש"ך על שולחן ערוך?

הפתרון לחידה מספר 171

על איזה דבר אמר רבינו שאין עונש גדול מזה?
- כשרואים את גודל הפגם שגרם החטא
(ליקוטי מוהר"ן ח"א, צ"ח)

זכה בהגרלה לחידה מס' 170

אשר זאב הורביץ, רח' נחל לכיש, בית שמש
בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב'
רחוב מאה שערים 110 ירושלים

שפע אלוקי

הרב אברהם יצחק כרמל

כל אחד זוכה לפעמים להתלהבות והתעוררות בתורה או בתפילה, אולם אין זה נמשך אלא זמן מועט. רק מי שזוכה לשפע אלוקי, הרי שלהבת לבו "עולה תמיד מאליה" – כלשון רבינו (ליקוטי מוה"ר ח"א, כא).

רבינו מבאר שם, שעל ידי תנועות השכל, נולדת התלהבות בלב, כי טבע התנועות שמולידות חום, וכשאדם זוכה שנשפע לו מן השמים שכל והשגות, אזי הוא זוכה שתהא שלהבת לבו עולה תמיד מאליה.

ברם, ממשיך רבינו ואומר, שאי אפשר לזכות לשפע אלוקי, כי אם ע"י שמקדשים את הפה, החוטם, העיניים והאוזניים, שכן אברים אלו תלויים במוח והם המעוררים את המוח.

לכן, כשאדם מקדש את האברים הללו, דהיינו שנוהר מלהשתמש בהם לדברים אסורים, רק להיפך - מקדש אותם ע"י דברים קדושים, כגון לשמוע ולדבר דיבורים קדושים של תורה ותפילה וכדומה, הריהו מטרה את מוחו שיוכל לקבל שפע אלוקי, כאמור.

כל אדם מוגבל במה שהוא יכול להשיג ולהבין; וכמה שהאדם עמל ומשיג בעצמו, הרי זה רחוק עדיין מאד ממה שה' יכול להשפיע לו; כאשר מכין את עצמו להיות ראוי לכך, הוא זוכה להשגות גבוהות מאד, מה שאי אפשר להשיג בשום אופן לבד.

ההשגות הנשפעות, הן בכמה פנים; אצל הצדיקים הן מתבטאות בהשגות נשגות ונוראות, עד כדי רוח הקודש. אולם אצל אנשים פשוטים, מדובר בהשגות בעת הלימוד, יותר ממה שיש בכוחו להשיג בעצמו, אפילו אם אין לו כשרונות לכך.

הז"ל אומרים: "עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו, יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו" (תוס' כתובת קד ע"א, בשם המדרש). לכאורה, במה סותרים המעדנים את השגת התורה? אלא כמבואר כאן, שבלי קדושת שבעת הנרות, בלי התנתקות מוחלטת מכל הבלי העוה"ז - אי אפשר להגיע להשגת התורה. כל זמן שהאדם אוהב את תענוגות הגוף, הוא לא יכול להגיע לאהבת ה'; וכן להיפך - כמה שאדם מכניס אל תוכו אהבת ה', הוא מואס יותר בתענוגות הגוף; וכמו שכתוב: "אוהבי ה' שנאו רע" - האוהב את ה', שונא את הרע ממילא.

כל כמה שאדם לא יזכך עצמו, יש לו עדיין בחירה אם להתלהב לדברים שבקדושה; להתפלל בחיות וללמוד בהתלהבות - או לא. אך כאשר אדם מקדש את מוחו, הוא זוכה להפוך לאיש אחר לגמרי, ומוחו הופך להיות ענין אחר לגמרי, עד שזוכה שתהא שלהבת לבו עולה תמיד מאליה.

(משו"ב מחוץ שיחתי של הרב אברהם יצחק כרמל שליט"א ניתן להאזין לשיעור המלא במסגרת השטת של 'אוצרות ברסלב' 02-9950000. עברית, 1, 3, 4, 15)

בזמני הדמדומים שמונה ההזדמנות

"יוצר אור ובורא חושך; עושה שלום ובורא רע" (ישעיה, מה) הבריאה מורכבת ממצבים של הארת פני ה' והסתרת פני ה'. עיקר כוחו של היצר, להסית ולבלבל הוא בזמן הטשטוש והחושך, שאז נדמה כאילו השי"ת אינו חפץ בנו.

עבודתנו היא להכליל את ההסתרה - בהארה. דהיינו, לדעת שהכל מה' שהוא טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו.

זו הסיבה שנצטוונו להזהר במיוחד בתפילת המנחה, כדברי הז"ל: "לעולם יהא אדם זהיר בתפילת המנחה" (ברכות ו ע"ב), כי מהבוקר עד הצהריים אור השמש גדל והולך, ומהצהריים ואילך נחלש האור אט אט, עד לשקיעה הגמורה בערב.

שכן זמן המנחה הוא התחלתו ושורשו של הלילה והחושך, כך שזהו הזמן המתאים ביותר לקשר את החושך וההסתרה, אל מקורו, אל הבורא יתברך ש"עימיה שרא נהורא" (= עמו נמצא האור - דניאל ב, כב) שהוא הרחום וחנון, ארך אפים ורב חסד.

אמנם, בזמן זה שמונה גם סכנה, מאחר שהזמן שבו מתחילה להופיע החשיכה, וכשאין מתגברים כנגדה, זה עלול לגרום למכשולים רוחניים. כך מצאנו שאדם הראשון חטא בזמן זה (בראשית ג, ח בראש"י) וכן חטא העגל היה אחר הצות היום, כפי שפירש רש"י על הפסוק: "כי בושש משה" - "בא שש" - שהחטא התחיל אחר השעה השישית ביום.

החיים שלנו רצופים בזמני מנחה כאלה, זמנים שהאמונה נחלשת והטשטוש מתגבר. אם נוהה את הזמנים הללו, ודווקא אז נתחזק באמונה ובתפילה, הם לא ימשו כהתחלה לפיליה רוחנית, אלא אדרבה, לעליה גדולה.

(עפ"י ליקוטי הלכות, תפילת המנחה ה)

02-5410100 דרך צדיקים
www.zadikintours.com

כ"א אדר ב' בליז'נסק!

חדש ומיוחד: פולין-אוקראינה 24 שעות!
ההרשמה בעיצומה!

נסיעות לאומן ולכל היעדים בעולם

שירותי מקצועיים > אמינות

נתיבים טורס
סיסות לחיילי קברי צדיקים: אירופים מיוחדים

02-633-8444
באיזור המרכז: 050-411-4857

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן מוקד הישועות 1-800-81-81-81
להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן
לישועה והצלחה, לרווחה ופנסיה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים

המפיעים											
<p>אירופנים כוס של ברכה מנומקת דליבא משגרת אור בורכת מלך טוב לילדי הקדש קוסטנטין ה"ז מנח"ל א"ר פנים לרגל הולדת הבת</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבן נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>	<p>ירושלים הרב נחמן מנחם מברסלב תום והפיץ 500 גלילות לכבוד שמחת נישואי הבת נח יונה ה"ז</p>

הכי משתלם באירופנים! מגוון מסלולים במחירים מיוחדים > כל שירותי הפנים קומפלט

טיסות חורף לאומן ולכל היעדים בעולם

רח' מלכי ישראל 16 ירושלים | מוקד אירופנים: 02-800-80-80